

## Arrest

nr. 292 003 van 17 juli 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 24 juni 2020 en verzoekt op 9 juli 2020 om internationale bescherming. Op 23 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn en soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig van het dorp Trili in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U ging daar naar*

*school. Uw vader was vroeger landbouwer, maar hij begon anderhalf jaar voor zijn dood bij de grenspolitie te werken. Hij was gestationeerd in Maidan Wardak of Nangarhar.*

*Uw neven I. en J., zonen van uw paternale oom, waren sinds lang lid van de taliban. I. werd op een dag in jullie dorp gearresteerd door de autoriteiten. Hij overleed in de gevangenis zo'n anderhalve maand nadat hij opgesloten was. Ongeveer 25 dagen of een maand later kwam uw vader naar huis. De volgende dag kwamen er vijf personen in burgerkledij naar jullie huis; u was op dat moment in het huis van uw oom, die naast jullie woonde. De vijf personen vroegen naar uw vader. Uw vader ging naar hen toe en ze stonden samen bij het gastenverblijf. Zo'n 20 minuten later hoorde u geschreeuw en lawaai. U haastte zich meteen naar huis en zag daar dat uw vader dood op bed lag. U zag dat uw vader rood was aan de nek, maar uw moeder zei dat hij een natuurlijke dood was gestorven. De derde dag na uw vaders dood kregen jullie een brief van de taliban waarin verwezen werd naar uw vaders job en waarin stond dat ze u en de rest van uw familie zouden doden. Uw moeder en oom besloten u weg te sturen om u in veiligheid te brengen. U vertrok diezelfde dag. Na uw vertrek kwamen de taliban vragen naar de wapens die uw vader gehad zou hebben. Ze deden ook navraag naar u.*

*U reisde met behulp van een smokkelaar illegaal naar Europa. Na een reis van ongeveer 15 maanden kwam u aan in België op 24 juni 2020 en diende u een verzoek om internationale bescherming in op 9 juli 2020. Toen u in België wat tot rust was gekomen vroeg u uitdrukkelijk aan uw moeder om te vertellen wat er gebeurd was. Pas dan vertelde uw moeder dat uw vader gedood was door de taliban. Ze had dit aanvankelijk niet verteld uit schrik. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw problemen of omdat u naar een land van ongelovigen kwam.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban, een legerbadge van u vader, bankkaart van uw vader, een appreciatiecertificaat van uw vader, twee foto's van uw overleden vader, een brief van uw moeder met bevestiging door de dorpsouderen, een envelop, een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en een kleurenkopie van uw vaders taskara.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tot 18/05/2022, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw toenmalige voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit op het moment van uw persoonlijk onderhoud, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u **gedood te worden door de taliban**. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.*

***Zo slaagde u er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat uw vader bij de grenspolitie werkte.** U verklaarde dat uw vader jullie uitdrukkelijk vroeg om niemand iets te vertellen over zijn werk, zelfs niet als iemand jullie geld zou aanbieden (CGVS, p. 7). Gevraagd wat jullie dan vertelden als mensen in uw vaders afwezigheid vroegen over hem, antwoordde u dat jullie zeiden dat hij er niet was en dat jullie niet wisten*

waar hij dan wel was (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat jullie een dergelijk nietszeggend antwoord zouden geven dat wellicht argwaan zou opwekken, in plaats van een leugentje om bestwil te verzinnen over uw vaders werk en verblijfplaats. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over uw vaders werk, zei u slechts dat hij sarbaz (agent) was, dat hij patrouilleerde, bewaakte, deelnam aan gevechten en dat hij in Maidan Wardak gestationeerd was (CGVS, p. 6-7). U verklaarde niets anders te weten over zijn werk (CGVS, p. 7). U zei dat hij in het opleidingscentrum van Maidan Wardak gestationeerd was en soms naar Nangarhar kwam, maar dat het niet duidelijk was wanneer hij waar werkte (CGVS, p. 7). Hij zou opgeleid zijn in Maidan Wardak en hij zou daarna ofwel in Maidan Wardak ofwel in de streek van Gambiri in Nangarhar patrouilles en bewaking gedaan hebben. Toen het CGVS u erop wees dat Maidan Wardak niet dichtbij de grens ligt, waardoor het vreemd zou zijn dat hij daar bij de grenspolitie gewerkt zou hebben, zei u dat hij ofwel in Maidan Wardak ofwel in Nangarhar werkte en dat zijn werkplaats door de overheid bepaald werd (CGVS, p. 7). Toen het CGVS nogmaals dezelfde opmerking uitlegde, zei u slechts dat Maidan Wardak uw vaders opleidingsregio was. Het CGVS wees u erop dat u aanvankelijk gezegd had dat hij in Maidan Wardak werkte, waarop u repliceerde dat u het verschil niet kent tussen zijn opleiding en werk en dat het voor jullie allemaal hetzelfde is (CGVS, p. 7). U weet niet wat de laatste werkplaats van uw vader was (CGVS, p. 8). Gevraagd of u uw vader ooit dingen hebt horen vertellen over zijn werk, bijvoorbeeld over zijn collega's, zijn leidinggevende, gevechten waaraan hij deelnam of andere zaken, herhaalde u slechts zaken die u eerder al verteld had, met name dat uw vader jullie vroeg aan niemand iets te vertellen over hem en dat hij patrouilleerde, bewaakte en soms deelnam aan gevechten (CGVS, p. 17). Gevraagd wat hij dan moest bewaken, antwoordde u vaagweg "In het opleidingscentrum of de plaats waar ze zaten. Ik weet zelf ook niet precies waar ze wat deden." (CGVS, p. 17). Het is voorts opmerkelijk dat uw vader pas anderhalf jaar voor zijn dood bij de politie zou beginnen werken zijn (CGVS, p. 7). U verklaarde dat uw vader tussen 38 en 40 jaar oud was toen hij stierf, waaruit volgt dat hij pas op gevorderde leeftijd zou aangesloten zijn (CGVS, p. 17). U had echter geen verklaring hiervoor en zei slechts dat hij misschien uit liefde voor zijn land en volk dan aansloot (CGVS, p. 17). Uw beperkte en weinig doorleefde verklaringen tasten de geloofwaardigheid van het vermeende profiel van uw vader aan, wat ook de geloofwaardigheid van het daarmee verbonden asielrelaas aantast. Het CGVS verwacht van u, als op het moment van uw persoonlijk onderhoud nog minderjarige zoon van iemand die bij de grenspolitie/grensmacht zou gewerkt hebben, uiteraard niet dat u op de hoogte bent van alle details in verband met uw vaders job, maar er kan wel verwacht worden dat u op de hoogte bent van elementaire gegevens en dat u minstens enkele doorleefde verklaringen kan geven over wat u hoorde van uw vader, temeer daar u de oudste zoon bent van het gezin.

Ook de verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas overtuigen niet. Zo dient gewezen te worden op uw **uiteenlopende verklaringen over uw vaders dood**. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader overleed aan een hartaanval veroorzaakt door angst toen de taliban jullie huis binnenvielen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS zei u dat u later informeerde hierover en dat toen bleek dat uw vader gedood was door de taliban (CGVS, p. 3). U zou dit pas twee tot drie maanden voor uw onderhoud bij het CGVS gehoord hebben van uw moeder (CGVS, p. 4). Uw familie zou dit niet eerder verteld hebben omdat ze bang waren om dit te zeggen in het dorp en om te vermijden dat u meegenomen zou worden door de taliban (CGVS, p. 4, 14). Zelfs als uw moeder u aanvankelijk een smoesje vertelde over uw vaders dood om u te beschermen, verklaart dit echter niet waarom ze na uw vertrek uit Afghanistan u niet spontaan de waarheid vertelde. Het is weinig aannemelijk dat uw familie enerzijds uw reis naar Europa regelde zodat u op basis van uw actuele vrees voor de taliban bescherming kan aanvragen maar anderzijds informatie voor u achterhield waardoor u geen zicht had op uw reële asielmotieven. Het is voorts opmerkelijk dat u pas twee tot drie maanden voor uw onderhoud bij uw moeder aandrang om te vertellen wat er gebeurd was, zeker gezien u eerder al twijfels had over uw moeders versie van de feiten en u gezien had dat uw vader rood aan de hals was, alsof hij gestikt of gewurgd was (CGVS, p. 13-14). Het CGVS wijst erop dat uw reis naar België 15 maanden duurde en dat u in juni 2020 in België aankwam. Dat u pas eind 2021, anderhalf jaar na uw aankomst in België en ruim tweeënhalve jaar na uw vaders dood aan uw moeder gevraagd zou hebben om te zeggen wat er gebeurd was is weinig aannemelijk. Dat u een moeilijke reis hebt afgelegd, verdrietig en alleen was en veel aan uw hoofd had wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS, maar het vergoelijkt uw laattijdige actie niet, temeer u al geruime tijd in België verbleef toen u informatie vroeg aan uw moeder (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt op dat uw onderhoud bij de DVZ pas op 28 januari 2021 plaats had, dus ruim een half jaar na uw aankomst in België, waardoor u op dat moment al de tijd had gehad om tot rust te komen na uw reis. Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat u op het moment van uw onderhoud bij de DVZ nog niet op de hoogte was van de naar uw zeggen reële toedracht van uw vaders dood – quod non – dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ ook niets vertelde over uw twijfels omtrent uw moeders versie van zijn overlijden, noch over het feit dat u gezien had dat uw vader rood aan de hals was alsof hij gestikt of gewurgd was. Bovendien stelt het CGVS

vast dat u bij de DVZ expliciet aangaf dat uw vader overleden was ten gevolge van een hartaanval, terwijl u bij het CGVS zei dat u moeder destijds enkel gezegd had dat hij een natuurlijke dood gestorven was en dat ze niets preciezers over uw vaders dood gezegd had (CGVS, p. 14). Voorts dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk in uw vrije relaas bij het CGVS nog een andere versie gaf van uw vaders overlijden: “20 minuten later ongeveer hoorden we ineens schreeuwen en lawaai, mensen kwamen kijken wat er aan de hand was. Bleek dat mijn vader neergeschoten was.” (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dit gezegd te hebben (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Uw gewijzigde verklaringen over uw vaders dood zonder overtuigende verklaring tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. Voorts is uw beschrijving van de gebeurtenissen meteen na uw vaders dood opmerkelijk. Uw vader was met de vijf personen naar jullie gastenverblijf gegaan en heeft daar met hen gepraat, in afwezigheid van andere familieleden (CGVS, p. 14). U was op dat moment in het huis van uw oom, dat net naast jullie huis gelegen is, op slechts één of twee minuten van jullie huis, en u bent meteen naar huis teruggekeerd toen u geschreeuw hoorde, zo zei u (CGVS, p. 13). Daar zag u het lichaam van uw vader in bed liggen (CGVS, p. 13). Als uw familie was beginnen schreeuwen toen ze het lichaam van uw vermoorde vader hadden gevonden, is het toch wel opmerkelijk dat ze nauwelijks één of twee minuten later zijn lichaam al binnengebracht hadden in huis en op bed gelegd hadden, zoals u beschreef (CGVS, p. 13).

Met betrekking tot I. en J., **uw neven bij de taliban**, dient het volgende opgemerkt te worden. Bij de DVZ verklaarde u dat I. enkele dagen voor de dood van uw vader gearresteerd werd door de overheid (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat I. na zijn arrestatie in de gevangenis belandde en daar na één of anderhalve maand overleed (CGVS, p. 9, 15). Uw vader zou 25 dagen of een maand na zijn dood naar huis gekomen zijn en overleden zijn (CGVS, p. 15). Deze twee tijdslijnen verschillen aanzienlijk van elkaar, maar toen u hierop gewezen werd ontkende u de bij DVZ genoteerde versie (CGVS, p. 15). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet, temeer daar uw verklaringen bij DVZ voorgelezen zijn in het Pashtou. Overigens hebt u bij DVZ zelfs niet aangehaald dat I. overleden is. Uw bewering dat u niets hebben kunnen vertellen over zijn dood omdat men er niets over gevraagd heeft houdt geen steek (CGVS, p. 4). Het spreekt immers voor zich dat het aan u was om een kort overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vlucht uit Afghanistan en niet aan de ambtenaar van DVZ om vragen te stellen over de dood van I. terwijl u geen enkele indicatie had gegeven dat hij overleden was. Wat betreft uw neef J. dient opgemerkt te worden dat u vreemd genoeg geen idee hebt wat hij nu bij de taliban doet (CGVS, p. 10). U weet ook niet of hij momenteel in uw eigen regio of elders verblijft (CGVS, p. 10). Dat u probeert daar niet over te praten met uw familie omdat het u droevig maakt is een weinig overtuigende verklaring voor uw onwetendheid (CGVS, p. 10, 15). Gezien u bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban en u de problemen van uw familie linkt aan uw neven bij de taliban – jullie zouden immers verdacht zijn van spionage (CGVS, p. 15) – kan verwacht worden dat u met uw familie sprak over de activiteiten van uw neef na uw vertrek en na de machtsovername door de taliban, zelfs als een dergelijk gesprek u droevig maakt. Het CGVS wijst er voorts op dat u wel op de hoogte bent van de vroegere activiteiten en verblijfplaats van uw neven, ook al was de band tussen uw familie en uw neven bij de taliban destijds al niet goed (CGVS, p. 10).

Uw verklaringen met betrekking tot **gebeurtenissen na uw vertrek** tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. In de dreigbrief die aanleiding gaf tot uw vertrek staat vermeld dat niemand u en uw familie zal beschermen tegen de taliban en dat u en uw familie jullie dood mogen afwachten (zie vertaling dreigbrief, en CGVS, p. 10). Vreemd genoeg bleef de rest van uw familie wel in uw eigen dorp Trili wonen. Zo zouden uw moeder en uw jongere broers nu bij uw maternale oom wonen (CGVS, p. 8). Dat uw familie het risico zou nemen om in het dorp te blijven wonen ondanks de ernstige bedreiging is op zich al bevreemdend. Voorts is het opvallend dat na uw vertrek de taliban wel langsgekomen zouden zijn om navraag te doen naar u en naar de wapens van uw vader, maar dat er verder niets gebeurd is (CGVS, p. 11). Overigens kon u niet aangeven wie langskwam en zei u enkel vaagweg dat het “diezelfde mensen, de taliban” waren (CGVS, p. 11, 15-16). Op de vraag wie van de taliban de laatste tijd naar uw huis is gekomen antwoordde u wederom eerder vaag “Om het even wie van de taliban, ze zijn gemaskerd, je kan ze niet onderscheiden van elkaar, de ene dag, de andere dag de andere.” Gevraagd waarom de taliban nog gemaskerd zouden komen gezien ze nu aan de macht zijn in het hele land, zei u dat u niet daar bent op dit moment en dat u niet weet of ze nu nog gemaskerd komen of niet (CGVS, p. 16). Dat u uw verklaringen aanpast in functie van het gehoor tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft uw verklaring dat **u gedood zal worden door de taliban omdat u naar een land van ongelovigen bent gekomen** (CGVS, p. 12) dient opgemerkt te worden dat u nalaat concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als

ongelovige gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. U verklaarde slechts vaagweg dat de taliban een andere blik hebben op landen hier en dat ze het niet graag hebben dat mensen naar hier komen. Gevraagd of u informatie of aanwijzingen hebt dat de taliban u daarom zouden vermoorden, zei u slechts dat ze informanten en een inlichtingendienst hebben. U beschikt voorts niet over informatie waaruit blijkt dat alle Afghanen die naar Europa kwamen vermoord worden door de taliban. Bovendien dient erop gewezen te worden dat u zichzelf expliciet als soennitische moslim identificeert (CGVS, p. 5). Uit uw loutere verblijf in België kan geenszins worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, uw familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als ongelovig zal worden gepercipieerd en gevisieerd.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De foto van uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Bovendien hebben kopieën een beperkte bewijswaarde gezien ze makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban die jullie ontvangen zouden hebben drie dagen na uw vaders dood en op de dag van uw vertrek, dient opgemerkt te worden dat deze dateert van 30/10/2019 (zie vertaling). U verklaarde echter dat uw reis naar België 15 maanden in beslag nam en dat u hier in juni 2020 aankwam; op basis van die tijdslijn zouden jullie de brief in het voorjaar van 2019 moeten ontvangen hebben. Voorts wordt in het document van de dorps- en stamhoofden aangegeven dat uw vader op 07/12/1397 (gregoriaanse kalender: 26/02/2019, niet 26/02/2018 zoals fout aangegeven op de door u neergelegde vertaling) overleed, wat veel vroeger is dan drie dagen voor de datum op de dreigbrief. Nochtans verklaarde u dat deze brief de enige brief is die jullie gekregen hebben van de taliban (CGVS, p. 15). Deze brief is dus tegenstrijdig met uw verklaringen en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Het document ondertekend door de dorps- en stamhoofden ter bevestiging van uw problemen heeft geen objectieve bewijswaarde gezien het gesolliciteerde karakter ervan, dit document werd immers opgesteld op verzoek van uw moeder en met het oog op uw internationale beschermingsprocedure (zie vertaling: "Dan heeft mijn oudste zoon, F. M., zijn land Afghanistan uit schrik voor de Taliban verlaten en is zonder enig visum naar het buitenland gevlucht. Hij heeft bevestiging van ons incident nodig om erkend te worden als vluchteling."). Bovendien dient opgemerkt te worden dat in dit document aangegeven wordt dat uw vader overleed aan een hartaanval. U verklaarde eerder dat uw moeder dit verteld had om u te beschermen, maar het houdt geen steek dat ze ditzelfde voorwendsel nog zou volhouden in dit document terwijl ze in dit document expliciet aangaf dat jullie problemen hadden met de taliban. De ongedateerde appreciatiebrief, de legerbadge en de bankkaart van uw vader zijn gezien uw weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot uw vaders werk (zie supra) onvoldoende om het profiel van uw vader aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geen enkele foto neerlegt van uw vader in dienstverband. Dat hij geen grote gsm of smartphone gebruikte is een weinig overtuigende verklaring hiervoor, ook met een eenvoudige gsm kunnen immers foto's genomen worden (CGVS, p. 17). Voorts legde u geen enkele foto neer waarop u en uw vader samen te zien zijn, waardoor u geenszins uw familieband met de persoon vermeld op deze documenten aantoont (CGVS, p. 15). Wat betreft de twee foto's van uw overleden vader dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien kunnen op basis van deze foto's geen conclusies getrokken worden met betrekking tot de doodsoorzaak van de betrokken persoon. De envelop toont hoogstens aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land



*blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze*



reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een

beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

*bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel van de 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk enkele doorleefde verklaringen, alsook elementaire details, zoals het maandloon, afgelegd heeft over het werk van zijn vader bij de grenspolitie, maar dat hij nu eenmaal over niet meer informatie beschikte gezien zijn jonge leeftijd en het taboe dat er rond de grenspolitie bestond, gezien het gevaar dit werk met zich meebracht. Hij betoogt dat zijn vader slechts anderhalf jaar voor diens dood begonnen was bij de grenspolitie en dat hij verklaard heeft dat zijn vader slechts om de vier tot vijf maanden naar huis kwam, wat zou betekenen dat hij slechts drie of vier keer naar huis is gekomen sinds het begin van deze dienst. Het is, aldus verzoeker, niet verwonderlijk dat er op die drie of vier keer niet al te veel informatie of details aan hem werden meegegeven, wat zijn zogenaamde beperkte kennis kan verklaren. Volgens verzoeker heeft hij de informatie die hij had meegedeeld aan de verwerende partij en legde hij bovendien originele documenten neer om het werk van zijn vader aan te tonen. De verwerende partij beroept zich, zo stelt verzoeker, al te gemakkelijk op de corruptie in Afghanistan en zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen om deze documenten van hun bewijswaarde te ontdoen. Op zijn minst had hem het voordeel van de twijfel moeten worden verleend, zeker gezien hij originele documenten heeft neergelegd. Nog volgens verzoeker heeft hij slechts op moeizame wijze contact met zijn in Afghanistan achtergebleven familie waardoor er niet veel informatie doorgegeven wordt tijdens die kostbare korte contactmomenten. Verder betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat hij ruim een half jaar na aankomst in België reeds al de tijd had gehad om tot rust te komen na zijn reis. Hiermee miskent de verwerende partij volledig de impact van de feiten die geleid hebben tot zijn vertrek, op uiterst jonge leeftijd, zijn familie achterlatend, na het verlies van zijn vader, om dan de moeilijke en gevaarlijke tocht naar Europa te maken. Een half jaar kan volgens verzoeker bezwaarlijk als voldoende tijd bestempeld worden om tot rust te komen. Deze

mening van de verwerende partij is bovendien nergens op gebaseerd en is louter en alleen in haar eigen hoofd ontstaan, vanuit het oogpunt wat zij als voldoende tijd beschouwt, doch zonder verzoekers specifieke situatie, met name zijn minderjarigheid, in rekening te nemen. Nog volgens verzoeker diende men rekening te houden met zijn jonge leeftijd, waardoor men van hem niet hetzelfde kan verwachten als van een volwassene, geplaatst in dezelfde omstandigheden, en waardoor hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Voor het overige verwijst verzoeker naar en volhardt hij in zijn verklaringen. Hij besluit dat hij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele represailles van de taliban.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij, als familielid van een (voormalige) medewerker van de vorige regering, behoort tot een kwetsbare groep van personen. Hij haalt aan dat een rapport van *Human Rights Watch* van 30 november 2021 gewag maakt van de executie of verdwijning van 47 voormalige leden van de Afghaanse nationale veiligheidstroepen in de eerste maanden na de machtsovername door de taliban. In dit rapport wordt eveneens gesteld dat familieleden van voormalige leden van de veiligheidsdiensten eveneens gevisieerd werden. Verder verwijst hij naar een mondelinge *update* van UNOCHR van 15 juni over Afghanistan. Hij besluit, onder verwijzing naar de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022, dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten eveneens risico's lopen.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “afvallige”, een “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, etc. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en hij heden ten dage ook naar westerse muziek luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert en hij citeert de relevante passage van de bestreden beslissing. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker “algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden.” Verzoeker wijst erop dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden. Vervolgens citeert hij uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van het UNHCR van 30 augustus 2018, uit het rapport “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van Nansen van oktober 2021, uit de “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*” van EASO van januari 2022, uit het rapport “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van U.K. Home Office van februari 2022, uit het thematisch rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation*” van OSAR van 21 maart 2021 en de “*COI Query Response Afghanistan*” van EASO van 2 september 2020. Verzoeker voegt hieraan toe dat Afghaanse jongeren ook problemen ondervinden in de Afghaanse maatschappij wanneer zij terugkeren naar Afghanistan en citeert ter staving hiervan uit het rapport “*Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"*” van Asyls van augustus 2017. Uit het “*Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*” van EASO van december 2017 blijkt volgens verzoeker “dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken” en dat de burens in feite toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt dit rapport volgens verzoeker uit “dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is” en wordt erin “uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen”. Verzoeker stelt vervolgens dat in het reeds eerder vermelde rapport van OSAR van 21 maart 2021 “wordt verwezen naar EASO en gesteld

*dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland moeilijkheden kunnen ondervinden met opnieuw te integreren in de Afghaanse maatschappij*”, waarna hij passages uit dit rapport citeert. Verzoeker acht dit risico des te groter aangezien de Taliban ondertussen de controle over Afghanistan hebben en bijgevolg ook het maatschappelijke leven in een zekere mate bepalen. Bovendien wordt in voornoemd rapport van OSAR gesteld *“dat alle repatrianten er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen”*, aldus verzoeker die vervolgens nog uitgebreid citeert uit dit rapport. Verzoeker wijst erop dat in dit rapport van OSAR voorts wordt gesteld dat *“ten tijde van voordat de Taliban de volledige controle verwierven, er slechts een beperkt onderscheid te maken viel tussen personen die afkomstig waren van rurale gebieden en deze van stedelijke gebieden, waardoor de oorspronkelijke regio van herkomst van ondergeschikt belang is”*, waarna hij wederom een passage uit dit rapport citeert. Verzoeker meent dat *“Men kan verwachten dat de situatie, nu dat de Taliban de controle heeft over vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, verslechterd is op dit niveau en er problemen zijn op het gehele Afghaanse grondgebied voor personen die als “verwesterd” beschouwd worden”* en wijst erop dat volgens voornoemd rapport van OSAR personen die gerepatriëerd werden naar Afghanistan na een verblijf in Europa werden onderworpen aan geweld. Verzoeker benadrukt dat dit gevolg van geweld niet alleen voorspelbaar was, maar dat het ook gebeurde binnen een zéér korte periode na terugkeer, waarna hij opnieuw citeert uit het reeds genoemde rapport van OSAR. Bovendien komt het geweld in de meeste gevallen van de buren, waarbij er geen belang wordt gehecht aan de eventuele garanties die de achtergebleven familie stelt, aldus verzoeker, die andermaal een passage citeert uit het voornoemde rapport van OSAR, evenals een passage uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020.

Verzoeker besluit, wat betreft de problematiek van verwestering, als volgt:

*“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij. Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn. De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.”*

Verzoeker verwijst in dit verband nog naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van de Raad en naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van het UNHCR van december 2011 en meent dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van het UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Voorts acht verzoeker *“geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling”*, waarbij hij zich baseert op de *“Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van Nansen van september 2021. Verzoeker besluit hierbij: *“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.”*

*Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.*

*Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.*

*In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er controle uitvoeren (zie supra).*

*Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.*

*Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”*

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A, van het Verdrag van Genève elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon en verwijst en citeert ter zake naar wat hierover gesteld wordt in het hiervoor reeds aangehaalde rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen. Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan), lijnrecht ingaat tegen wat het UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van het UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt hij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging *“waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan”* en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Wat betreft het schrikbewind van de taliban, laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden, waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had, en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij voert aan dat deze informatie niet alleen aantoonst dat de taliban hun bewind opnieuw stelen op een strikte interpretatie

van de sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om hun leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Verzoeker oppert dat leven onder dit bewind ontegensprekelijk gepaard gaat met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Hij besluit dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onnoemelijk groot is, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Alleen al om deze reden past het volgens verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het commissariaat-generaal aan, waarna hij de betreffende motieven van de bestreden beslissing citeert. Hij meent dat deze motivering *"berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak"*. Bovendien, aldus verzoeker, kan men stellen dat het gros van de door de verwerende partij aangehaalde factoren die geleid hebben tot of bijgedragen hebben aan de actuele desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten zijn aan het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Nog volgens verzoeker erkent de verwerende partij dat het handelen en nalaten van actoren aan de basis ligt van de huidige socio-economische en humanitaire situatie en tracht zij ten onrechte het optreden van de taliban af te doen als zijnde van geen of minder belang.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan momenteel geconfronteerd wordt met een hongersnood die zijn weerga niet kent en dat de Verenigde Naties in een verklaring van 11 januari 2022 opriepen tot bijstand aan Afghanistan. Verzoeker stelt dat deze humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar toegenomen is, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen ter wereld heeft dat in een noodsituatie niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk is gestegen en dat gezinnen zelfs begonnen zijn met het verkopen van hun kinderen, om op die wijze voedsel te kunnen kopen voor de rest van het gezin. Na de machtsovername door de taliban hebben miljoenen dollars aan gederfde inkomsten, de hoge prijzen, de stopzetting van de hulpverlening, een liquiditeitscrisis en kastekorten veroorzaakt door voormalige donorlanden, met name de Verenigde Staten, een groot deel van de bevolking beroofd van de toegang tot voedsel, water, onderdak en gezondheidszorg, aldus verzoeker, die besluit dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

Over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis laat verzoeker gelden dat deze, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, duidelijk een verband vertoont met vastberaden acties van specifieke actoren.

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt, waarbij hij refereert aan diverse (Europese) rechtspraak en een parallel trekt tussen de Afghaanse situatie en de situatie in Somalië in 2011.

Verzoeker meent verder dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood en licht dit uitgebreid toe.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

*"De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien.*

*De familie van verzoekende partij verblijft momenteel bij een maternale oom, die hen van eten voorziet voor zolang dit mogelijk is, doch niet op lange termijn voor de familie kan blijven zorgen.*

*Voorts tracht de moeder van verzoekende partij her en der wat geld bijeen te sprokkelen door kleine klusjes te doen.*

*Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst precaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften."*

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *"UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft"*. Hij stelt ook dat het rapport *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van Nansen van oktober 2021 *"eveneens wijst op*



verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind". Hij betoogt verder dat "er informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn" en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches" van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" van OHCHR van 7 maart 2022, de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5- 11 February" van ACLED van 17 februari 2022 en de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED's en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)" van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, "stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da'esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren m [sic] de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten."

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en verwijst hij naar zijn betoog onder het deel over verwestering. Hij voegt tevens toe dat volgens het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation" van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit, wat ook wordt bevestigd in het voornoemde Nansen-rapport van oktober 2021. Verzoeker citeert ook uit de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het commissariaat-generaal zijn relaas duidelijk onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 12 juni 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban die zijn vader vermoordden naar aanleiding van zijn job bij de grenspolitie en die in een dreigbrief lieten weten hem en de rest van zijn familie te zullen doden. Daarnaast vreest hij de taliban omdat hij naar een land van ongelovigen kwam.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in zijn vrees gedood te worden door de taliban aannemelijk te maken. Zo slaagde hij er (i) vooreerst niet in aannemelijk te maken dat zijn vader bij de grenspolitie werkte. Zijn beperkte en weinig doorleefde verklaringen tasten immers de geloofwaardigheid van het vermeende profiel van zijn vader aan, wat ook de geloofwaardigheid van het daarmee verbonden asielrelaas aantast. Verwacht kan worden dat verzoeker, ook als niet-begeleide minderjarige ten tijde van het persoonlijk onderhoud, op de hoogte is van elementaire gegevens en dat hij minstens enkele doorleefde verklaringen kan geven over wat hij hoorde van zijn vader, temeer daar hij de oudste zoon is van het gezin. Daarnaast (ii) overtuigen ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas niet. Zo dient (a) gewezen te worden op verzoekers uiteenlopende verklaringen over de oorzaak van zijn vaders dood, de niet overtuigende verschoning hiervoor en de verder opmerkelijke beschrijving van de gebeurtenissen meteen na zijn vaders dood. Verder (b) overtuigen verzoekers verklaringen, over zijn neven I. en J., die bij de taliban werkten en aan wie hij de problemen linkt, niet. Zo zijn verzoekers verklaringen over de arrestatie van neef I. en diens al dan niet overlijden niet consistent en ook niet in overeenstemming met de tijdslijn van de beweerde dood van zijn vader en kan hij over neef J. niet zeggen wat deze na de machtsovername bij de taliban doet en waar deze zou verblijven en kan hij deze onwetendheid niet afdoende verklaren. Tevens (c) tasten verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Zo is het op zich al bevreemdend dat zijn familie het risico zou nemen om in het dorp te blijven wonen ondanks de ook aan hen gerichte ernstige bedreiging in de dreigbrief van de taliban en is het voorts opvallend dat de taliban na verzoekers vertrek wel langsgekomen zouden zijn om navraag te doen naar hem en naar de wapens van zijn vader, maar dat er verder niets gebeurd is. Wat verzoekers vrees betreft bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban omdat hij naar een land van ongelovigen is gekomen (iii), merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker, die zichzelf overigens expliciet als soennitisch moslim identificeert, nalaat concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als ongelovige gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Tot slot (iv) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de meerdere redenen opgenomen in de bestreden beslissing, de appreciatie van het asielrelaas niet in positieve zin ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn niet aannemelijk gemaakte vluchtmotieven en vrees, het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt het beweerde profiel van zijn vader, als zijnde werkzaam geweest bij de grenspolitie, aannemelijk te maken, wat ook de geloofwaardigheid van het daarmee verbonden asielrelaas aantast. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

*“Zo slaagde u er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat uw vader bij de grenspolitie werkte. U verklaarde dat uw vader jullie uitdrukkelijk vroeg om niemand iets te vertellen over zijn werk, zelfs niet als iemand jullie geld zou aanbieden (CGVS, p. 7). Gevraagd wat jullie dan vertelden als mensen in uw vaders afwezigheid vroegen over hem, antwoordde u dat jullie zeiden dat hij er niet was en dat jullie niet wisten waar hij dan wel was (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat jullie een dergelijk nietszeggend antwoord zouden geven dat wellicht argwaan zou opwekken, in plaats van een leugentje om bestwil te verzinnen over uw vaders werk en verblijfplaats. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over uw vaders werk, zei u slechts dat hij sarbaz (agent) was, dat hij patrouilleerde, bewaakte, deelnam aan gevechten en dat hij in Maidan Wardak gestationeerd was (CGVS, p. 6-7). U verklaarde niets anders te weten over zijn werk (CGVS, p. 7). U zei dat hij in het opleidingscentrum van Maidan Wardak gestationeerd was en soms naar*

*Nangarhar kwam, maar dat het niet duidelijk was wanneer hij waar werkte (CGVS, p. 7). Hij zou opgeleid zijn in Maidan Wardak en hij zou daarna ofwel in Maidan Wardak ofwel in de streek van Gambiri in Nangarhar patrouilles en bewaking gedaan hebben. Toen het CGVS u erop wees dat Maidan Wardak niet dichtbij de grens ligt, waardoor het vreemd zou zijn dat hij daar bij de grenspolitie gewerkt zou hebben, zei u dat hij ofwel in Maidan Wardak ofwel in Nangarhar werkte en dat zijn werkplaats door de overheid bepaald werd (CGVS, p. 7). Toen het CGVS nogmaals dezelfde opmerking uitlegde, zei u slechts dat Maidan Wardak uw vaders opleidingsregio was. Het CGVS wees u erop dat u aanvankelijk gezegd had dat hij in Maidan Wardak werkte, waarop u repliceerde dat u het verschil niet kent tussen zijn opleiding en werk en dat het voor jullie allemaal hetzelfde is (CGVS, p. 7). U weet niet wat de laatste werkplaats van uw vader was (CGVS, p. 8). Gevraagd of u uw vader ooit dingen hebt horen vertellen over zijn werk, bijvoorbeeld over zijn collega's, zijn leidinggevende, gevechten waaraan hij deelnam of andere zaken, herhaalde u slechts zaken die u eerder al verteld had, met name dat uw vader jullie vroeg aan niemand iets te vertellen over hem en dat hij patrouilleerde, bewaakte en soms deelnam aan gevechten (CGVS, p. 17). Gevraagd wat hij dan moest bewaken, antwoordde u vaagweg "In het opleidingscentrum of de plaats waar ze zaten. Ik weet zelf ook niet precies waar ze wat deden." (CGVS, p. 17). Het is voorts opmerkelijk dat uw vader pas anderhalf jaar voor zijn dood bij de politie zou beginnen werken zijn (CGVS, p. 7). U verklaarde dat uw vader tussen 38 en 40 jaar oud was toen hij stierf, waaruit volgt dat hij pas op gevorderde leeftijd zou aangesloten zijn (CGVS, p. 17). U had echter geen verklaring hiervoor en zei slechts dat hij misschien uit liefde voor zijn land en volk dan aansloot (CGVS, p. 17). Uw beperkte en weinig doorleefde verklaringen tasten de geloofwaardigheid van het vermeende profiel van uw vader aan, wat ook de geloofwaardigheid van het daarmee verbonden asielrelaas aantast. Het CGVS verwacht van u, als op het moment van uw persoonlijk onderhoud nog minderjarige zoon van iemand die bij de grenspolitie/grensmacht zou gewerkt hebben, uiteraard niet dat u op de hoogte bent van alle details in verband met uw vaders job, maar er kan wel verwacht worden dat u op de hoogte bent van elementaire gegevens en dat u minstens enkele doorleefde verklaringen kan geven over wat u hoorde van uw vader, temeer daar u de oudste zoon bent van het gezin."*

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de vaststelling die op duidelijke wijze werd omschreven in de bestreden beslissing, namelijk dat hij het profiel van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Door louter op te werpen dat hij wel degelijk enkele doorleefde verklaringen alsook elementaire details, zoals het maandloon, verteld heeft over het werk van zijn vader bij de grenspolitie, maar dat hij nu eenmaal over niet meer informatie beschikte gezien zijn jonge leeftijd en het taboe dat er rond de grenspolitie bestond, slaagt verzoeker er niet in bovenstaande overwegingen aan het wankelen te doen brengen. Niet alleen concretiseert verzoeker niet welke doorleefde verklaringen hij over het vermeende werk van zijn vader bij de grenspolitie dan wel zou hebben verteld, verder stipt de Raad aan dat zijn verklaringen ter zake van een dermate beperktheid en ondoorleefdheid getuigen dat aan het beweerde profiel van zijn vader geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker een volgens hem elementair detail zoals het maandloon wel kon geven, doet evenmin afbreuk aan deze pertinente vaststelling. Bovendien is het weinig aannemelijk dat hij dit element dan wel spontaan kan aanhalen, maar in gebreke onder meer blijft te duiden wat zijn vaders werk precies en concreet inhield (anders dan te stellen dat hij patrouilleerde, bewaakte en deelnam aan gevechten), waar hij gestationeerd was, wie zijn collega's waren, wat zijn laatste werkplaats was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8, 17).

Waar hij opwerpt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd en het taboe dat rond de grenspolitie bestond, niet over meer informatie beschikte, merkt de Raad op dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde verklaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde vervolging en de oorzaak hiervan. Ook van een jeugdig persoon die slechts beperkt onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen kan afleggen over de tewerkstelling van zijn vader, zeker wanneer hij omwille van die tewerkstelling zijn land heeft moeten verlaten. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bijna vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt en dat hij op zestienjarige leeftijd hierover bij het commissariaat-generaal zou kunnen vertellen. Zoals de commissaris-generaal overigens ook terecht aanstipt, wordt van verzoeker niet verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van alle details in verband met zijn vaders werk, maar dat hij wel op de hoogte zou zijn van elementaire gegevens en minstens enkele doorleefde verklaringen kan geven over wat hij van zijn vader hoorde, temeer hij de oudste zoon van het gezin is, *quod non*.

Dat hij nog te jong was om te begrijpen wat zijn vader precies deed van werk, dat hierop een taboe zou hebben geheerst, dat zijn vader slechts anderhalf jaar voor diens dood begonnen was bij de grenspolitie en dat hij sindsdien slechts drie of vier keer naar huis is gekomen waardoor het niet verwonderlijk is dat er toen niet al te veel informatie of details aan hem werden meegegeven, verklaart ten andere geenszins waarom verzoeker zich na zijn vertrek uit het land van herkomst en ter voorbereiding op zijn procedure internationale bescherming niet verder hierover zou hebben bevraagd bij zijn familiaal netwerk, met wie hij verklaart regelmatig in contact te staan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de hoger geciteerde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien gaat hij met zijn betoog kennelijk voorbij aan zijn verklaring dat hij regelmatig contact onderhoudt met zijn moeder en maternale oom, die hem overigens ook documenten in verband met zijn vaders werk opstuurden. Gelet op deze vaststelling, kan niet worden ingezien waarom zijn familieleden hem niet beter en meer op de hoogte konden brengen omtrent de beweemde voormalige werkzaamheden van zijn vader.

Waar verzoeker opwerpt dat hij de informatie die hij meegedeeld heeft aan de verwerende partij en bovendien originele documenten neerlegde om het werk van zijn vader aan te tonen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt dat de ongedateerde appreciatiebrief, de legerbadge en de bankkaart van verzoekers vader onvoldoende zijn om het profiel van zijn vader aan te tonen, gelet op de weinig overtuigende verklaringen van verzoeker in dit verband. Bovendien blijkt uit de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, d.d. 14 januari 2021 dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1). Aan de voorgelegde Afghaanse stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Er wordt verder aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontszeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Daar komt nog bij dat verzoeker geen enkele foto neerlegt van zijn vader in dienstverband, noch een foto waarop hij samen met zijn vader te zien is, waardoor hij geenszins zijn familieband met de persoon, vermeld in de werkdocumenten, aantoont.

Op basis van hetgeen voorafgaat besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker het beweemde profiel van zijn vader als zijnde werkzaam geweest bij de grenspolitie niet aannemelijk weet te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden profiel is de verwijzing in het verzoekschrift naar het risico voor familieleden van personen die werkzaam waren voor de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten niet dienstig.

2.3.6.4. Verder treedt de Raad het omstandig gemotiveerde oordeel van de bestreden beslissing bij dat ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas niet weten te overtuigen. Zo legde verzoeker danig uiteenlopende en gewijzigde verklaringen af over zijn vaders dood, zonder overtuigende verklaring hiervoor, dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt aangetast. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terdege als volgt overwogen:

*“Ook de verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas overtuigen niet. Zo dient gewezen te worden op uw uiteenlopende verklaringen over uw vaders dood. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader overleed aan een hartaanval veroorzaakt door angst toen de taliban jullie huis binnenvielen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het onderhoud bij het CGVS zei u dat u later informeerde hierover en dat toen bleek dat uw vader gedood was door de taliban (CGVS, p. 3). U zou dit pas twee tot drie maanden voor uw onderhoud bij het CGVS gehoord hebben van uw moeder (CGVS, p. 4). Uw familie zou dit niet eerder verteld hebben omdat ze bang waren om dit te zeggen in het dorp en om te vermijden dat u meegenomen zou worden door de taliban (CGVS, p. 4, 14). Zelfs als uw moeder u aanvankelijk een smoesje vertelde over uw vaders dood*

om u te beschermen, verklaart dit echter niet waarom ze na uw vertrek uit Afghanistan u niet spontaan de waarheid vertelde. Het is weinig aannemelijk dat uw familie enerzijds uw reis naar Europa regelde zodat u op basis van uw actuele vrees voor de taliban bescherming kan aanvragen maar anderzijds informatie voor u achterhield waardoor u geen zicht had op uw reële asielmotieven. Het is voorts opmerkelijk dat u pas twee tot drie maanden voor uw onderhoud bij uw moeder aandrang om te vertellen wat er gebeurd was, zeker gezien u eerder al twijfels had over uw moeders versie van de feiten en u gezien had dat uw vader rood aan de hals was, alsof hij gestikt of gewurgd was (CGVS, p. 13-14). Het CGVS wijst erop dat uw reis naar België 15 maanden duurde en dat u in juni 2020 in België aankwam. Dat u pas eind 2021, anderhalf jaar na uw aankomst in België en ruim tweeënhalf jaar na uw vaders dood aan uw moeder gevraagd zou hebben om te zeggen wat er gebeurd was is weinig aannemelijk. Dat u een moeilijke reis hebt afgelegd, verdrietig en alleen was en veel aan uw hoofd had wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS, maar het vergoelijkt uw laattijdige actie niet, temeer u al geruime tijd in België verbleef toen u informatie vroeg aan uw moeder (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt op dat uw onderhoud bij de DVZ pas op 28 januari 2021 plaats had, dus ruim een half jaar na uw aankomst in België, waardoor u op dat moment al de tijd had gehad om tot rust te komen na uw reis. Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat u op het moment van uw onderhoud bij de DVZ nog niet op de hoogte was van de naar uw zeggen reële toedracht van uw vaders dood – *quod non* – dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ ook niets vertelde over uw twijfels omtrent uw moeders versie van zijn overlijden, noch over het feit dat u gezien had dat uw vader rood aan de hals was alsof hij gestikt of gewurgd was. Bovendien stelt het CGVS vast dat u bij de DVZ expliciet aangaf dat uw vader overleden was ten gevolge van een hartaanval, terwijl u bij het CGVS zei dat u moeder destijds enkel gezegd had dat hij een natuurlijke dood gestorven was en dat ze niets preciezers over uw vaders dood gezegd had (CGVS, p. 14). Voorts dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk in uw vrije relaas bij het CGVS nog een andere versie gaf van uw vaders overlijden: “20 minuten later ongeveer hoorden we ineens schreeuwen en lawaai, mensen kwamen kijken wat er aan de hand was. Bleek dat mijn vader neergeschoten was.” (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dit gezegd te hebben (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Uw gewijzigde verklaringen over uw vaders dood zonder overtuigende verklaring tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. Voorts is uw beschrijving van de gebeurtenissen meteen na uw vaders dood opmerkelijk. Uw vader was met de vijf personen naar jullie gastenverblijf gegaan en heeft daar met hen gepraat, in afwezigheid van andere familieleden (CGVS, p. 14). U was op dat moment in het huis van uw oom, dat net naast jullie huis gelegen is, op slechts één of twee minuten van jullie huis, en u bent meteen naar huis teruggekeerd toen u geschreeuw hoorde, zo zei u (CGVS, p. 13). Daar zag u het lichaam van uw vader in bed liggen (CGVS, p. 13). Als uw familie was beginnen schreeuwen toen ze het lichaam van uw vermoorde vader hadden gevonden, is het toch wel opmerkelijk dat ze nauwelijks één of twee minuten later zijn lichaam al binnengebracht hadden in huis en op bed gelegd hadden, zoals u beschreef (CGVS, p. 13).”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker opwerpt dat hij slechts op moeizame wijze contact heeft met zijn in Afghanistan achtergebleven familie waardoor er niet veel informatie doorgegeven wordt tijdens die kostbare korte contactmomenten, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn reis naar Europa, die ongeveer vijftien maanden duurde, af en toe in contact stond en dat hij na aankomst in België om de maand of anderhalve maand via *Messenger* in contact staat met zijn moeder en maternale oom (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en 16). Dat verzoeker pas eind 2021, meer specifiek anderhalf jaar na zijn aankomst in België en ruim tweeënhalf jaar na zijn vaders dood, aan zijn moeder gevraagd zou hebben om te zeggen wat er werkelijk gebeurd was met zijn vader, is weinig aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt ten andere wel degelijk rekening gehouden met de moeilijke reis die verzoeker alleen, verdrietig en met veel aan zijn hoofd, heeft afgelegd, maar dit kan op zich zijn laattijdige actie niet vergoelijken. Bovendien, zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat hij op het moment van zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was van de naar zijn zeggen reële toedracht van zijn vaders dood – *quod non* – dient opgemerkt te worden dat hij toen ook niets vertelde over zijn twijfels omtrent zijn moeders versie van zijn vaders overlijden, noch over het feit dat hij gezien had dat zijn vader rood aan de hals was alsof hij gestikt of gewurgd was. Door aan te halen dat rekening diende te worden gehouden met zijn jonge leeftijd kan verzoeker evenmin verklaren waarom zijn moeder hem niet eerder de waarheid zou hebben verteld over zijn vaders doodsoorzaak, zeker daar zijn familie enerzijds zijn reis naar Europa regelde zodat hij op basis van zijn actuele vrees voor de taliban internationale bescherming kan aanvragen, maar anderzijds nog zolang danig cruciale informatie voor hem achterhield waardoor hij geen zicht had op zijn reële asielmotieven.

2.3.6.5. De overige terechte motieven in de bestreden beslissing in verband met verzoekers niet overtuigende verklaringen over zijn bij de taliban aangesloten neven I. en J. en aan wie hij de problemen

linkt, alsook in verband met de gebeurtenissen na zijn vertrek en de overige door hem neergelegde documenten laat verzoeker volledig ongemoeid in zijn verzoekschrift, zodat deze motieven bij gebrek aan dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.6.6. Voor het overige verwijst verzoeker naar en volhardt hij in zijn verklaringen en besluit hij dat hij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele represailles van de taliban. Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas en vrees, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.6.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.6.8. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud wierp verzoeker op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan, los van de niet aannemelijk gemaakte problemen met de taliban, tevens een vrees koestert ten aanzien van de taliban omdat hij naar een land van ongelovigen is gekomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). In het onderhavig verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. *In casu* voert verzoeker aan dat hij Afghanistan reeds enige tijd heeft verlaten, dat hij zal worden beschouwd “als “afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, “et cetera”, en betoogt hij verder: “De vrees van verzoekende partij heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.”

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).



In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In verband met verzoekers opgeworpen vrees om bij terugkeer door de taliban gedood te worden omdat hij vertrok naar een land van ongelovigen, wordt in de bestreden beslissing overwogen “dat u nalaat concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als ongelovige gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. U verklaarde slechts vaagweg dat de taliban een andere blik hebben op landen hier en dat ze het niet graag hebben dat mensen naar hier komen. Gevraagd of u informatie of aanwijzingen hebt dat de taliban u daarom zouden vermoorden, zei u slechts dat ze informanten en een inlichtingendienst hebben. U beschikt voorts niet over informatie waaruit blijkt dat alle Afghanen die naar Europa kwamen vermoord worden door de taliban. Bovendien dient erop gewezen te worden dat u zichzelf expliciet als soennitische moslim identificeert (CGVS, p. 5). Uit uw loutere verblijf in België kan geenszins worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, uw familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als ongelovig zal worden gepercipieerd en gevisieerd.” Aldus werd met verzoekers vrees bij een terugkeer in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden en verzoeker slaagt er niet in deze appreciatie om te buigen. Door enkel te poneren dat hij louter en alleen door het feit naar een land van ongelovigen te zijn vertrokken zal worden vervolgd, maakt verzoeker – in het licht van voorgaande overwegingen – evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In het onderhavig verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Hij voert aan dat hij Afghanistan reeds enige tijd heeft

verlaten, dat hij zal worden beschouwd “als “*afvallige*”, “*niet-gelovige*”, “*geen goede moslim*”, “*et cetera*”, en betoogt verder dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en ook naar westerse muziek luistert.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker momenteel negentien jaar oud is en begin 2019, op veertienjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om op 24 juni 2020 in België toe te komen. Verzoeker verblijft bijgevolg drie jaar in België en heeft tot zijn veertiende in Afghanistan gewoond. Ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker heeft in Afghanistan vier jaar en tot aan zijn vertrek school gelopen, ging één jaar naar de madrassa, verklaarde soennitisch moslim te zijn en bedient zich nog steeds van een tolk Pashtou. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt eens te meer nu verzoeker verklaart nog een familiaal netwerk te hebben in zijn regio van herkomst, waar zijn moeder en drie broers bij zijn maternale oom wonen, en dat hij regelmatig met hen in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 8, 16), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels.

Door louter te verwijzen naar het feit dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Waar hij zonder enige verdere duiding, laat staan staving, stelt dat hij zich anders is beginnen gedragen en kleden en dat hij naar westerse muziek luistert, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België sinds drie jaar zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Hij laat immers na te duiden op welke wijze zijn gedrag en kleding en/of het feit dat hij naar westerse muziek luistert in zijn hoofde van zulke kenmerken of gedragingen zouden getuigen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Wat betreft het uitgebreide betoog in het verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.6.9. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.6.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog en de in het verzoekschrift opgeworpen informatie doen hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting,

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker wordt evenmin bijgetreden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat het arrest “*M'Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest “*M'bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ook hier verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en om voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien, toont verzoeker nog niet aan dat hij als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich



af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het taliban-bewind en wijst erop dat het geweld gepaard gaat met veel burgerslachtoffers. Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker andermaal verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, moet herhaald worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 12 juni 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn toenmalige voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS